

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi D. C.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 4 września 2008 r.,
wydanego w sprawie z wniosku D. C.
przy uczestnictwie G. D., W. T. i Zrzeszenia Właścicieli Nieruchomości w T.
o zmianę zarządcy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 marca 2011 r.,
zażalenia D. C. na postanowienie Sądu Okręgowego w T.
z dnia 14 października 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 października 2010 r. Sąd Okręgowy w T. – powołując się na przepisy art. 424⁶ § 3 w związku z art. 424⁵ § 2 i 126 § 3 k.p.c. – odrzucił skargę D. C. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia tego Sądu z dnia 4 września 2008 r., wydanego w sprawie z wniosku skarżącego przy uczestnictwie G. D., W. T. i Zrzeszenia Właścicieli Nieruchomości w T. o zmianę zarządcy, opatrzonej sygnaturą I Ca 168/08.

Sąd Okręgowy stwierdził, że skarga została wniesiona przez adwokata, który nie dołączył do niej pełnomocnictwa, a po wezwaniu do usunięcia tego braku przedłożył pełnomocnictwo do występowania w imieniu skarżącego przed Sądem Okręgowym w T. w sprawie oznaczonej sygnaturą I Ca 168/08 oraz „w instancjach właściwych w tej sprawie, jak również w postępowaniu egzekucyjnym”. Wskazany zakres pełnomocnictwa nie obejmuje postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi, a tym samym nie dotyczy również czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed Sądem Okręgowym. Zachodzą zatem podstawy, by stwierdzić, że brak formalny skargi nie został usunięty w terminie, co skutkuje jej odrzuceniem.

W zażaleniu skarżący zarzucił naruszenie art. 126 § 3 w związku z art. 424⁵ § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że nie przedłożył właściwego pełnomocnictwa, art. 424⁶ § 3 k.p.c. przez odrzucenie skargi pomimo usunięcia wskazanych braków w terminie, art. 130 § 3 k.p.c. przez odrzucenie skargi pomimo usunięcia jej braków, i art. 90 pkt 1 k.p.c. przez bezpodstawne ograniczenie zakresu udzielonego pełnomocnictwa. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Żalący ma rację podnosząc, że pismo Sądu Okręgowego z dnia 16 września 2010 r., wzywające do usunięcia braku pełnomocnictwa, zostało opatrzone sygnaturą właściwą dla sprawy, w której zapadło zaskarżone postanowienie (k. 15). To trafne spostrzeżenie pozostaje jednak bez znaczenia dla oceny zasadności zażalenia.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07 (OSNC 2008, nr 11, poz. 122), skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, przewidziana w art. 424¹ i nast. k.p.c., jest szczególnym środkiem zaskarżenia, który wszczyna nową, odrębną sprawę, toczącą się przed Sądem Najwyższym, a celem postępowania wszczętego skargą jest wyłącznie kontrola legalności zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji, pełnomocnictwo procesowe udzielone w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem nie obejmuje z samego prawa uprawnienia do wniesienia odnośnej skargi.

Żalący przedłożył w wyznaczonym terminie pełnomocnictwo, lecz jego zakres został ograniczony do zastępstwa mocodawcy przed Sądem Okręgowym w T. w sprawie sygn. akt I Ca 168/08 oraz „w instancjach właściwych w tej sprawie, jak również w postępowaniu egzekucyjnym”. Analiza treści pełnomocnictwa nie pozostawia wątpliwości co do tego, że nie dotyczy ono postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Uszło uwagi żalącego, że sprawa ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia toczy się wyłącznie przed Sądem Najwyższym, w związku z czym w sprawie takiej nie może być mowy o dalszych właściwych instancjach. Sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, nie jest właściwy do rozpoznania skargi, a jedynie do dokonania określonych czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, co wynika wyraźnie z przepisów art. 424¹ - 424¹² k.p.c.

W sytuacji, w której zakres umocowania został ograniczony do postępowania przed Sądem Okręgowym, kwestia powołania w treści pełnomocnictwa błędnej sygnatury akt ma znaczenie drugorzędne. Uszło natomiast uwagi żalącego, że w złożonym pełnomocnictwie nie oznaczył przedmiotu sprawy, której ma ono dotyczyć, nazywając ją jedynie sprawą „własną”.

Konkludując, trzeba stwierdzić, że Sąd Okręgowy dokonał niewadliwej oceny treści przedłożonego pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.